



ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ostravě rozhodl v senátě složeném z předsedkyně senátu JUDr. Moniky Javorové a soudců JUDr. Petra Hluštíka, Ph.D., a JUDr. Miroslavy Honusové ve věci

žalobkyně: **MUDr. Ing. D. M.**
zastoupená advokátem JUDr. Petrem Langerem, Ph.D., LL.M.
sídlem Sokolská třída 1331/31, 702 00 Ostrava

proti
žalovanému: **Úřad pro ochranu osobních údajů**
sídlem Pplk. Sochora 27, 170 00 Praha 7

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 24. 10. 2022, č. j. UOOU-03249/22-8,
ve věci neposkytnutí informace dle zákona č. 106/1999 Sb.

takto:

I. Žaloba se **zamítá**.

II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

1. Žalobkyně se včas doručenou žalobou domáhala zrušení výše uvedeného rozhodnutí žalovaného, kterým bylo potvrzeno rozhodnutí Slezské univerzity v Opavě (dále jen „univerzita“) ze dne 1. 8. 2022, č. j. SUI/18433/2022/83699/Rek-2, jímž byla odmítnuta

Shodu s prvopisem potvrzuje P. S.

žádost žalobkyně ze dne 14. 7. 2022 o poskytnutí informace dle § 15 odst. 1 zákona č. 106/1999 Sb., o svobodném přístupu k informacím, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „InfZ“).

2. Žalobkyně požadovala poskytnutí kopií kompletního neanonymizovaného textu dokumentů obsahujících stížnosti, jež se týkají žalobkyně (zaměstnankyně univerzity). Univerzita shledala, že se jedná o informaci vzniklou bez použití veřejných prostředků, která byla předána osobou, již takovouto povinnost zákon neukládá a tato osoba nesdělila souhlas s poskytnutím informace (§ 11 odst. 2 písm. a) InfZ).
3. Žalobkyně v žalobě namítla, že:
 - 1) se nejedná o informaci, která vznikla bez použití veřejných prostředků, protože na základě stížností bylo povinným subjektem vyvoláno řízení, které mělo oficiální charakter, spis vznikl za použití veřejných prostředků. Součástí celého spisového materiálu je i způsob, jak si na základě stížností veřejná vysoká škola počínala. Univerzita žalobkyni sdělila, že na ni byly podány dvě stížnosti, ale sdělila žalobkyni jejich obsah pouze v několika bodech, ke kterému se žalobkyně vyjádřila. Jejich obsah nadto musí být znám všem osobám, kteří se ke stížnostem vyjadřovaly či cokoliv administrativně ve věci stížností řešily. Zaměstnanci univerzity s žalobkyní věc neformálně konzultovali.
 - 2) tím, že žalobkyni bylo upřeno právo na poskytnutí informace, jí bylo upřeno též právo na její osobnostní ochranu prostřednictvím práva na spravedlivý proces, neboť požadované informace měly žalobkyni sloužit ke ztotožnění osob, které uvedly ve stížnostech adresovaných univerzitě o žalobkyni nepravdivé a pomlouvačné údaje. Byť ani jedna ze stížností nebyla shledána důvodnou, povinný subjekt žalobkyni odmítl poskytnout informace, tedy přesný (kompletní) text stížnosti (kopii stížnosti) s uvedením osob stěžovatelů. Žalobkyně se tak nemůže domáhat ochrany svých subjektivních práv např. prostřednictvím žaloby na ochranu osobnosti, případně na náhradu újmy, která takovouto stížností žalobkyni vznikla, neboť žalobkyni není znám okruh pasivně legitimovaných osob. Univerzita, jakož i žalovaný nesprávnou interpretací ustanovení InfZ chrání osoby stěžovatelů a umožňuje jim tak ochranu proti žalobkyni, přestože tyto osoby naprosto bezprecedentně zasáhly do ústavně i zákonem chráněných subjektivních práv právě touto stížností.
 - 3) žalovaný nevyhodnotil střet minimálně dvou ústavních práv a zastával se pouze jednostranně stěžovatelů, ač měl k dispozici celou škálu materiálů k odvolání přiložených, které dokazují lživost tvrzení stěžovatelů.
4. Žalovaný ve vyjádření navrhl zamítnutí žaloby. Žalovaný uvedl, že nenalezl přímou souvislost mezi vznikem předmětných stížností a veřejnými prostředky, výklad tohoto pojmu, k němuž přistoupila žalobkyně, je nepřiměřeně rozšiřující. Žalovaný neměl pravomoc poměřovat právo na ochranu osobnosti žalobkyně s právy osob, jež podaly stížnost. Žalovaný v rámci své působnosti posuzuje pouze případný střet práva na informace na straně jedné s jinými právy a právem chráněnými zájmy na straně druhé. Deklarovaná motivace žalobkyně, která ji vedla k podání žádosti o informace, tj. vymožení ochrany osobnostních práv v soukromoprávním řízení, naopak svědčí o existenci výlučného osobního zájmu žalobkyně na poskytnutí informace.
5. U jednání zástupce žalobkyně nad rámec žaloby namítl, že obsahem stížností bylo i nehospodárné nakládání s veřejnými prostředky.

6. Krajský soud přezkoumal napadené rozhodnutí v mezích žalobních bodů (§ 75 odst. 2 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů - dále jen „s. ř. s.“), přičemž vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování žalovaného (§ 75 odst. 1 s. ř. s.) a dospěl k závěru, že žaloba není důvodná.
7. Podle § 11 odst. 2 písm. a) InfZ, povinný subjekt informaci neposkytne, pokud jde o informaci vzniklou bez použití veřejných prostředků, která byla předána osobou, již takovouto povinnost zákon neukládá, pokud nesdělila, že s poskytnutím informace souhlasí.
8. Dle rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 21. 6. 2012, č. j. 9 As 101/2011-108: „Z dikce výše citovaného § 11 odst. 2 písm. a) zákona o svobodném přístupu k informacím vyplývá, že povinný subjekt informaci neposkytne za splnění podmínky, že se jedná o informaci vzniklou bez použití veřejných prostředků, a za podmínky, že tato informace byla předána osobou, již takovouto povinnost, tj. povinnost informaci poskytnout povinnému subjektu, zákon neukládá. Toto ustanovení chrání informace, které byly povinným subjektům sděleny dobrovolně. To znamená, že do dispozice povinného subjektu se tak dostanou na základě volního jednání osoby, která není povinna takovou informaci sdělovat. Další podmínkou však je, že taková informace nevznikla za použití veřejných prostředků, nemá proto žádnou vypovídací hodnotu o hospodaření s veřejnými prostředky, a proto nemůže mít ani žádný význam pro výkon kontroly nad činností povinných subjektů. Za splnění těchto dvou podmínek není povinný subjekt povinen žádosti o poskytnutí takové informace vyhovět, to však neplatí, pokud je povinnému subjektu ze strany poskytovatele informace sděleno, že s poskytnutím informace třetím osobám souhlasí. Zdejší soud dodává, že z výše uvedeného je patrné, že podmínky stanovené v citovaném ustanovení mají povahu kumulativní, což znamená, že při vyvrácení jedné z nich nelze dané ustanovení aplikovat a informaci neposkytnout. (...) Informací, která vznikla za použití veřejných prostředků, se rozumí taková informace, která vznikla bezprostředně v souvislosti s jejich vynaložením. Takovou informací proto nebude informace, která nemá s vynaložením veřejných prostředků úzkou souvislost (k tomu srovnej Furek, A; Rothanzl, L Zákon o svobodném přístupu k informacím. Komentář. Praha: Linde, 2010, s. 273). (...) (P)ro posouzení věci je podle zákona o svobodném přístupu k informacím zcela irelevantní, jaké pohnutky žadatele o poskytnutí informací k podání žádosti vedly. Nejvyššímu správnímu soudu nepřísluší hodnotit stěžovatelem předestřené osobní zájmy na získání předmětných informací. Z hlediska posouzení věci je naopak rozhodné, zda byly nebo nebyly splněny podmínky stanovené § 11 odst. 2 písm. a) zákona o svobodném přístupu k informacím a zda se v případě stěžovatelovy žádosti jedná o informaci, kterou byl povinný subjekt povinen poskytnout, či nikoli.“
9. K žalobnímu bodu ad 1) soud uvádí, že postup po přijetí informace (stížnosti) nemá vliv na otázku, zda tyto informace vznikly za použití veřejných prostředků. Skutečnost, že informace souvisí s vynakládáním veřejných prostředků (po přijetí stížnosti je zakládán spis, jsou vynaloženy náklady na elektrickou energii, tisknuty dokumenty atp.) tak není z hlediska posuzování podmínek stanovených v § 11 odst. 2 písm. a) InfZ podstatný. V tomto případě žalovaný neshledal existenci přímé souvislosti mezi vznikem stížnosti a veřejnými prostředky, tj. že by předmětné stížnosti vznikly přímo v důsledku použití veřejných prostředků, neboť se jednalo o dobrovolné jednání třetích osob, jímž zákon takovou povinnost neukládá. Žalobkyně neuvedla nic, čímž by tento závěr vyvrátila, její argumentace směřuje toliko k následnému postupu v řízení. Krajský soud proto závěr žalovaného s přihlédnutím k výše citované judikatuře aprobejuje, v podrobnostech na něj odkazuje (viz str. 6 napadeného rozhodnutí) a neshledává tento žalobní bod důvodným.

10. Právo na informace je zaručeno na ústavněprávní rovině v čl. 17 Listiny základních práv a svobod (dále jen „Listina“). Obecným principem tohoto práva, které se odráží především v zákoně o svobodném přístupu k informacím, je zpřístupňování v zásadě všech informací, které se vztahují k působnosti povinných subjektů, které jsou definovány v § 2 InfZ, a to pouze v rozsahu této jejich rozhodovací činnosti. To znamená, že povinný subjekt je povinen poskytnout každou informaci související s jeho působností, resp. jeho činností, pouze zákon může povinným subjektům zakázat určitou informaci poskytnout. Právo na informace představuje v moderním demokratickém právním státě jednu ze záruk zákonitosti, které umožňuje účinně vykonávat kontrolu činnosti orgánů veřejné správy. Jakékoli omezení tohoto práva musí být stanoveno zákonem a musí být nezbytné pro ochranu práv a svobod druhých, bezpečnost státu, veřejnou bezpečnost, ochranu veřejného zdraví a mravnosti, jak vyplývá z čl. 17 odst. 4 Listiny. Možná omezení poskytování informací je třeba vykládat restriktivním způsobem (srov. nález Ústavního soudu ze dne 24. 1. 2007, sp. zn. I. ÚS 260/06, rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 10. 10. 2003, č. j. 5 A 119/2001-38). Zákonodárce již v samotném zákoně o svobodném přístupu k informacím (§ 7 až § 11) zakotvil několik důvodů pro omezení práva na informace. Každý z těchto omezujících důvodů pak chrání zájem či právo subjektu, kterého se informace přímo dotýká. Jedná se především o zájmy či práva, která z hlediska ústavněprávního konkurují právu na informace, nebo které je nutno chránit s ohledem na veřejný zájem. Zákon tak omezuje např. poskytování určitých informací, které by zasahovaly nepřiměřeným způsobem do práva subjektů na soukromí, do práva na ochranu osobních údajů, poskytuje ochranu utajovaným skutečnostem, ochranu obchodního tajemství ad. Ustanovení § 11 odst. 2 písm. a) InfZ představuje další z takových ustanovení, které přístup k určitým informacím za splnění v něm uvedených podmínek omezuje.
11. V tomto případě se žalobkyně prostřednictvím práva na informace domáhá ochrany své osobnosti před možnými pomluvami ze strany stěžovatelů, jenž by mohly být dále rozšiřovány. Žalobkyně požaduje přesnou identifikaci stížných bodů a osob, které podaly stížnost. Jak bylo uvedeno výše, smyslem a účelem práva na informace je především účinná kontrola činnosti orgánů veřejné správy jako jedné ze záruk zákonitosti demokratického právního státu. Z tohoto důvodu byla zákonodárcem zakotvena i výluka dle § 11 odst. 2 písm. a) InfZ. Vhodnost a potřebnost odmítnutí žádosti o informace vyplývá přímo z textu zákona, který explicitně stanoví, že v takovém případě žádost povinný subjekt neposkytne. Žalovaný v napadeném rozhodnutí neshledal, že by zde existoval veřejný zájem na poskytnutí informace, naopak shledal, že zájem žalobkyně na poskytnutí informace je osobní a k takovému účelu InfZ neslouží. Zároveň uvedl, že žalobkyní požadované stížnosti nemohou mít žádnou vypovídací hodnotu o hospodaření s veřejnými prostředky a v tomto smyslu ani žádný význam pro výkon veřejné (celospolečenské) kontroly nad činností povinných subjektů, jakožto účelu InfZ. Žalovaný tak neporušil právo žalobkyně na spravedlivý proces ve smyslu čl. 36 Listiny, neboť se dostatečně zabýval možným zásahem do práva žalobkyně na informace, shledal, že v dané věci jsou kumulativně naplněny všechny předpoklady § 11 odst. 2 písm. a) InfZ a vážil, byť prostou, ale dostačující úvahou, příslušná kolidující práva. Krajský soud se s jeho závěrem ztotožnil a neshledal žalobní body ad 2) a 3) důvodnými.
12. Tvrzením, že obsahem stížností bylo i nevhodné nakládání s veřejnými prostředky, se soud nezabýval, když tato námitka neměla žádný předobraz v žalobě doručené soudu 22. 12. 2022 a byla poprvé uplatněna až u jednání dne 28. 2. 2024, tedy opožděně (srov. § 72 odst. 1 a 4 s. ř. s.).

13. Nad rámec uvedeného soud upozorňuje na skutečnost, že jména a příjmení konkrétních fyzických osob představují osobní údaje ve smyslu čl. 4 odst. 1 nařízení Evropského parlamentu a Rady (EU) 2016/679 („GDPR“) a tyto by byly správní orgány povinny anonymizovat i v případě poskytnutí předmětných stížností. Dále soud uvádí, že se nemohl zabývat interním postupem univerzity při vyřizování stížností, neboť tyto okolnosti nespádají pod předmět tohoto řízení.
14. S ohledem na výše uvedené soud žalobu zamítl jako nedůvodnou v souladu s § 78 odst. 7 s. ř. s.
15. Procesně úspěšnému žalovanému (§ 60 odst. 1 s. ř. s.) nevznikly podle obsahu spisu žádné náklady řízení nad rámec jeho úřední činnosti, proto soud rozhodl tak, jak je uvedeno ve výroku II. tohoto rozsudku.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku **lze** podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů od doručení tohoto rozhodnutí k Nejvyššímu správnímu soudu.

Ostrava 28. února 2024

JUDr. Monika Javorová
předsedkyně senátu